

(1810)¹, Νεόφυτος Μεταξᾶς ὁ Ταλαντίου, εἶτα δὲ Ἀθηνῶν Μητροπολίτης (1820), Ἀρχιερεὺς ἐλλόγιμος καὶ συγγραφεὺς², Γεώργιος Κουτούφας ἐν Λιβόρνῳ (1826)³, ἡ λογία σύζυγος Γ. Μακρῆ ἐξ Ἀθηνῶν (1825), μεταφράσασα διαλόγους ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικόν, Ἀγγλικόν καὶ Ἰταλικόν (ἐν Λονδίνῳ 1825)⁴, καὶ ἕτεροι ἄγνωστοι διαμείναντες, ἀριδῆλως δεικνύουσιν, ὅτι ἐν τῇ ἐστίᾳ τῶν φώτων οὐδέποτε τὸ φῶς ἐσθέσθη, αἰέποτε δὲ καὶ ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς ἢ τε φιλοκαλία καὶ ἡ φιλομάθεια ἦν τοῦ ἄστεος τῆς Παλλάδος σεμνὸν ἐγκαλλώπισμα⁵.

Μετὰ δὲ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος μεταθείσης τῆς ἔδρας τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, οὐ μόνον Σχολαὶ ἰδρύθησαν καὶ Γυμνάσια, ἀλλὰ δὴ τῷ 1837 καὶ *Πανεπιστήμιον*, ἐπικληθὲν *Ὀθώνειον*, ἐπ' ὀνόματι τοῦ βασιλέως Ὀθωνος, μετὰ Βιβλιοθήκης, ὅπερ ἀπὸ τοῦ 1862 ἐπεκλήθη αὖθις *Ἑθνικόν*, τὸ ἀνώτατον τοῦτο οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀνατολῆς συμπάσης Ἐκπαιδευτήριον, ἀφ' οὗ ὡς ἀπὸ φάρου τινὸς τηλαυγοῦς αἱ ἐκπεμπόμενα ἀκτίνες φωτίζουσι καὶ θερμαίνουσι τοὺς ἐγγυὲς καὶ τοὺς μακρὰν, πολλοὺς ἄχρι τοῦδε καὶ δαψιλῆς ἀπενεγκὸν τοὺς καρποὺς, πλείστους δὲ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι εἰς τὸ μέλλον, ὡς βράχος διαμῆνον ἀσάλευτος, ὡς δένδρον εὐθηνοῦν παρ' ὕδατα⁶.

Ἐν *Πελοποννήσῳ* εἰκάζεται, ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν τὰ γράμματα ἐπωσδήποτε ἐκαλλιεργοῦντο, διότι ἱκανοὶ Πελοποννήσιοι ἐφοίτων εἰς τὰς Ἀκαδημίας τῆς Ἰταλίας⁷. Αὐτόθεν δὲ, ἐκ *Ναυπλίου* κατὰ τὴν

(1) Βρετοῦ Β', 277.

(2) Βρετοῦ Α', 223.

(3) Σ. Ἄρ.

(4) Σ. Ἄρ.

(5) Περὶ τῆς φιλοκαλίας τῶν Ἀθηναίων (1685) ὄρα «Κ. Παπαρρήγοπούλου Ἄλωσις Ἀθηνῶν κτλ. ἐν Πανδ. ΙΒ', 50—.

(6) Κ. Φρεαρίτου Λόγος περὶ τῆς Ἑλλ. ἐπιστήμης σελ. 56—57. ἔτι Πανδ. ΙΖ', 455. Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην αὐτοῦ προσήνεγκον οἱ Ζωσιμάδαι τὴν ἑαυτῶν, ὃ ἐν Βλαχίᾳ Βαρῶνος Σακελλάριος, καὶ ὁ Βαρῶνος Βέλλιος Μακεδών. Θ. Ζωγράφου Ἑπτάλοφος 1864 σελ. 243.

(7) «Propter eam (antiquam linguam) discendam Italiae quoque Aca-demias a Peloponnesiis, Cretensibus, Chiis adiri.» Turcograec. σελ. 246.